

въ браздитѣ, земята го прикжтва, за да го топли презъ цѣлата зима. Стихнала е равнината и едва диша, слънцето шурти уморено. Планината дѣха топла есенъ, хрститѣ се зачервиха, пожълтѣха. Листата на смрадликата станаха огненочервени, сякашъ горѣха. Като влѣчуги, мъглитѣ пълзѣха по високитѣ мѣста на планината. Есенъта ходѣше изъ гората, и нейната уморена слънчева усмивка гаснѣше по смѣлчанитѣ дървета. Планинитѣ стоеха наоколо невесели и нерадостни и се канѣха да заспятъ. Сърдцата на хората се напълниха съ топла есенъ.

Пада вечеръ. Небето е гжсто-червено, сякашъ нейде има пожаръ. Не е пожаръ, а луната се кани да изгрѣе. Опияняващата топла вечеръ лѣга въ равнината. Мълвежъ. Шурци църкатъ. Звънежъ. Звъни земята. Тя е суха, чака дъждъ — звъни и се пука. Тихиятъ вечеренъ мълвежъ пада надъ равнината, и деньтъ си отива уморенъ отъ много слънце, отъ много топла радостъ. Бератъ ябълкитѣ. Освободенитѣ клони се исправятъ и стоятъ като осиротѣли. Скрибуцатъ коли, натоварени съ плодъ; нѣкжде брулятъ клонитѣ на орѣхитѣ съ пѣрти. Въ колитѣ се возятъ млади майки съ малки рожби на гърдитѣ; децата скимтятъ и бозкатъ. Майкитѣ се навеждатъ надъ рожбитѣ си, рожбитѣ имъ се размърдватъ, пуцатъ зурлички и се усмихватъ. По пжтищата вървятъ жени съ задѣвки на гърба, и въ задѣвкитѣ съ дечинки. Плодъ. Пълнитѣ ржчички на децата стърчатъ навънъ, малкитѣ токмачета стискатъ ябълки. Устата мърдатъ алчно; децата гледатъ разсѣяно полето и си гризкатъ.

Въ такава вечеръ молитвата сама дохожда на устата, душата се напълня съ топлота и тишина, и цѣлиятъ свѣтъ се приближава и става близъкъ.

Градецътъ се гушва въ пазвитѣ на планината и заспива.